

NIETYKALNI **Pressbook**

Czołówka:

Reżyser: Olivier Nakache, Eric Toledano

Scenariusz: Olivier Nakache, Eric Toledano

Muzyka: Ludovico Einaudi

Zdjęcia: Mathieu Vadepied

Montaż: Dorian Rigal-Ansous

Produkcja: Francja

Rok produkcji: 2011

Czas trwania: 112

Kategoria wiekowa: od lat 12 (patrz niżej)

Obsada: François Cluzet jako Philippe

Omar Sy jako Driss

Anne Le Ny jako Yvonne

O filmie:

Ta historia zdarzyła się naprawdę. Sparaliżowany na skutek wypadku milioner zatrudnia do pomocy i opieki młodego chłopaka z przedmieścia, który właśnie wyszedł z więzienia. Zderzenie dwóch skrajnie różnych światów daje początek szeregowi niewiarygodnych przygód i przyjaźni, która czyni ich... nietykalnymi.
[opis dystrybutora]

"Nietykalni" to komedia, która godzi to, co nie do pogodzenia, bogatego i biednego, inwalidę i zdrowego, spokojnego i pyszałka, estetę i profana. To koncert świetnego dowcipu, potop zuchwalstwa, festiwal przebojów... Sukces filmu bierze się z widocznej chemii pomiędzy dwoma aktorami, którzy nie mogliby lepiej przysłużyć się tej historii i postaciom.

Christophe Narbonne, "Premiere"

O aktorach:**François Cluzet**

Dorastał w Paryżu. Mając osiemnaście lat uczęszczał na lekcje do Cours Simon and Cours de Périmony et Cochet, gdzie studiował dramat pod kierunkiem Jeana Périmony'ego. W 1976 zadebiutował na scenie; następnych kilka lat spędził występując w teatrze.

Pojawił się po raz pierwszy przed kamerą w dramacie Koktajl Mołotowa (1980). Następnie występował w filmach: komunistyczno-anarchicznym Wiwat socjalizm! (1983) jako młody Paryżanin i Mordercze lato (1983) z Isabelle Adjani, otrzymując dwie nominacje do nagrody Césara. Grał ludzi mocnych i zdecydowanych, czasem obsesyjnie oddanych swemu zadaniu. Stworzył postać cenionego grafika, wielkiego wielbiciela jazzu i opiekuna czarnoskórego nowojorskiego saksofonisty w dramacie Około północy (1986). Zagrał w opowieści o rasizmie i nietolerancji z punktu widzenia dziecka w filmie Czekolada (1988). Pojawił się u boku Gérarda Depardieu w filmie Zbyt piękna dla ciebie (1989).

W dramacie Agnieszki Holland Olivier, Olivier (1992) wystąpił jako weterynarz, który zostawia rodzinę i udaje się do pracy do Afryki. Następnie brał udział w obrazie o lotnictwie podczas I wojny światowej Boża iskra (1993). W filmie Piekło (1994) wcielił się w postać właściciela hotelu, który popadł w ogromne długi, stał się chorobliwie zazdrosny, popadł w depresję, a co za tym idzie w alkoholizm i lekomanię i krok po kroku zbliża się do obłędu, rujnując szczęście swojej rodziny.

Niedługo po tym, za rolę Antoine'a w czarnej komedii Nowicjusze (1995) został nominowany do Cezara. Wystąpił w krótkometrażowym 8-minutowym filmie Rozmowa na szczycie (1996). W thrillerze W potrzasku (2004) zagrał autora thrillerów, który ma zamordować żonę swojego kolegi.

Grał także w filmach hollywoodzkich, m.in. Pret-a-Porter (1994) Roberta Altmana czy komedii romantycznej Francuski pocałunek (1995) z Meg Ryan.

Omar Sy

Francuski komik i aktor filmowy. Wychowywał się w mieście Trappes pod Paryżem. Przyjaźnił się z Jamelem Debbouze'em, który umożliwił mu debiut w Radio Nova, gdzie poznał Freda Testota, swojego pierwszego partnera scenicznego. Pod wpływem Testota rozpoczął karierę sceniczną. Najbardziej znany jest z roli w filmie Nietykałni Oliviera Nakache'a i Érica Toledana, za którą otrzymał w 2012 r. Cezara dla najlepszego aktora.

[informacje źródłowe: wikipedia.pl]

Recenzja:

Cała Francja się śmieje

Ponad 20 mln widzów w samej Francji, kolejne miliony w 50 krajach, do których „Nietykalni” zostali sprzedani. Sukces, jakich mało w historii kina.

Z czego zatem śmieje się cała Francja, a za nią inne narody, w tym także – miejmy nadzieję – nasi widzowie? (Wszak, jak pisał wieszcz, co Francuz wymyśli, to Polak polubi). Oto sparaliżowany, poruszający jedynie głową, milioner Philippe (François Cluzet) poszukuje pracownika, który dołączy do grupy opiekunów i wykonywać będzie najtrudniejsze, wymagające krzepy, obowiązki. Wśród innych chętnych zgłasza się czarnoskóry Driss (Omar Sy), imigrant z Senegalu, jak się potem okaże, po wyjściu z więzienia. Milionerowi to nie przeszkadza, imponuje mu bowiem w młodzieńcu poczucie humoru i bezceremonialność, z jaką porusza się w wytwornym otoczeniu. Sąsiad blokuje samochodem wyjazd z posesji? Nie ma problemu, wystarczy wyjąć go z auta i pokazać odpowiedni znak drogowy. Cóрка milionera płacze, bo chłopak ją porzucił? I w tej sytuacji Driss jest niezawodny.

Mamy tu klasyczny wątek różnic klasowych, lecz mniej w socjologicznym wymiarze, bardziej zaś, jak byśmy mogli w Polsce powiedzieć, w gombrowiczowskim stylu. Forma przeciw formie. Oto nasi bohaterowie wybierają się razem do opery, gdzie Philippe jest bywalcem (ma miejsce w łoży), zaś Driss bez wątpliwości znalazł się po raz pierwszy i stąd jego spontaniczna reakcja („A temu co się stało?”), kiedy na scenie pojawia się dziwnie przebrany i śpiewający po niemiecku artysta. Podobnie wyrazi swe zdziwienie obcując ze współczesną sztuką czy na koncercie muzyki poważnej. Jego pryncypałowi te niezmacone żadną wiedzą, pozbawione snobizmu reakcje zaczynają się podobać. Oczywiście można również w „Nietykalnych” dostrzec metaforę dzisiejszego położenia Francji, byłego mocarstwa, któremu wigoru dodają imigranci wykonujący najtrudniejsze zajęcia, ona sama zaś przypomina trochę sparaliżowanego bohatera filmu, który mimo wszystko ciągle sprawuje władzę dzięki kasie i głowie.

Na koniec najważniejsze – „Nietykalni” to naprawdę świetna komedia pokazująca bohaterów tak różnych, że aż do siebie podobnych. Dlatego mogą się zaprzyjaźnić. Scenariusz osnuty jest na kanwie autentycznej historii, z tym że opiekunem milionera został, dla bardziej rzucającego się w oczy kontrastu, Murzyn zamiast Araba. Ale przecież nietrudno wyobrazić sobie parę złożoną z przedstawicieli innych nacji. Nic dziwnego, że Amerykanie mają ochotę nakręcić remake.

<http://www.polityka.pl/kultura/film/1525907,1,recenzja-filmu-nietykalni-rez-olivier-nakache-eric-toledano.read>

Zdzisław Pietrasik, 11 kwietnia 2012, [polityka.pl]

Głosy prasy:

Zapiera dech. Ta komedia jest prawdziwym łykiem świeżego powietrza. Od dawna nie widzieliśmy tak dobrej francuskiej komedii. Kilka scen chce się oglądać na okrągło.

Anthony Palou, "Le Figaro"

Absolutny sukces. Celny dowcip, ostry humor, błaznujący aktorzy, bycie raz bajką, a raz realistyczną kroniką, a nawet lekcją życia. Czysta przyjemność.

Eric Libiot, "L'Express"

"Nietykalni" funkcjonują jako nagromadzenie natychmiastowych przyjemności, których uniwersalność potwierdza niedawno ogłoszony projekt amerykańskiego remake'u. Cały gatunek ludzki powinien rzucić się do kin, żeby zobaczyć "Nietykalnych".

Emmanuel Cirrode, "Studio CinéLive"

"Nietykalni" należą do tych rzadkich filmów, które ogrzewają serca i pozwalają zastanowić się nad niesłychaną delikatnością kondycji ludzkiej, bez rozczulania się i uprzejmości.

Jean-Philippe Guerand, "Nouvel Obs"

Pod żadnym pretekstem nie wolno przeoczyć. To komedia roku.

Pierre Vavasseur, "Le Parisien"

Nie ma potrzeby bawić się w przemowy: "Nietykalni" to cud.

Bernard Achour, "Nouvel Obs"

Jest śmieszny, przejmujący, bezczelny, udany.

Danielle Attali, "Journal du dimanche"

To najbardziej udana francuska komedia. Ma najlepsze dialogi, jest najlepiej zagrana, najśmieszniejsza i najbardziej wzruszająca – nie widzieliśmy czegoś takiego od bardzo dawna.

Alain Spira, "Paris Match"

Wspólny śmiech to język pokonujący wszystkie granice, socjalne i kulturowe. Jest potwierdzeniem równości. Omar Sy jest urzekający, pomysłowy, o porywającej charyzmie i rozbijającej energii.

Sylvie Granotier, "Liberation"

[filmweb.pl]

WSKAZÓWKI DOTYCZĄCE KATEGORII WIEKOWEJ:

Certyfikacje: Szwajcaria: od lat 10, Germany: od lat 6, Francja: b/o., Korea Południowa: 12, Holandia: 12, Portugalia: 12, Canada: 14, Japonia: 12, Szwecja: 7, USA: dla dorosłych.

Brak nagości. Kilka aluzji erotycznych.

W jednej scenie bohaterowie palą marihuanę.

Więcej na: <http://www.imdb.com/title/tt1675434/parentalguide>